

ŠESTÁK

oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu a 6.oldskautského klubu Junáka - českého skauta v Kateřinicích

číslo **135** vydáno pro vnitřní potřebu - 30.března 2017, nákladem 50 výtisků

25.-26.2.2017 - Malá Fatra

www.SESTKA.eu

www.OLDSKAUTI.cz

Oddílová ŠESTKA Rada Kateřinice

I letos bude Šestka **tábořit v Čermné ve Slezsku** - naši žádosti bylo ze strany obce vyhověno :) a nebudeme sami, kdo letos „naše“ tábořiště využije - týden před námi tu budou tábořit skauti ze Zlatých hor. Termín našeho tábora je **od soboty 8. července do neděle 23. července**. Táboru bude klasicky **předcházet puťák**, letos ovšem s malou změnou - abychom pomohli Zlatohorákům postavit tábořiště, letošní expedička se bude konat už 1. - 2. července. Podrobné informace k táboru včetně přihlášek budou zveřejněny v dalším ŠESTÁKU, který chystáme na začátek května.

Nejžhavější novinkou je, že náš oddíl nyní má oficiálního **kvalifikovaného vůdce Fantu**, kterému se o víkendu podařilo dodělat vůdcovský kurz. Spolu s ním **vůdcovky složila i Mája**. Oběma patří velká gratulace!

Skauti z Púchova pořádají v květnu **závod družin**, kterého se chystáme se Šestkou zúčastnit. Vyzkoušíme si svoje znalosti rostlin, stopaření nebo třeba i druhy ohňů. Každý, kdo se účastní **BOJE DRUŽIN v Púchově** na Slovensku **musí mít platný pas nebo občanský průkaz**.

19.března 1997 - první schůzka ŠESTKY - bylo na ní pozváno šest ogarů, ale přišli jen 2. Počáteční malý zájem byl postupně překonán a ze ŠESTKY se stal "nejlepší vsetínský oddíl" :-)
První stránky jediné **oddílové kroniky** jsou dostupné na oldskautském facebooku.

Poslední týdny přinesli čápi malou **Marušku** Kikině a Danovi (6.OS) a malého **Lukáška** Anitě.

ŠESTKA podávala prostřednictvím Fanty **žádost o dotaci** na projekt NADĚJE UMÍRÁ POSLEDNÍ. Žádosti bylo vyhověno a byla nám přidělena dotace ve výši 25.000 Kč (musíme vyúčtovat 35.715 Kč). OLDSKAUTI podávali prostřednictvím Dazula obdobnou žádost na projekt NA VODĚ JE DOBRĚ - bylo schváleno 20.000 Kč (vyúčtovat včetně naší spoluúčasti musíme 28.572 Kč). V rámci tohoto projektu jsme již zakoupili další nafukovací člun "baraka" a pádla.

Naše spoluúčast na obou projektech je ve výši 19.287 Kč - tu bychom měli pokrýt avizovanou dotací z Obce Kateřinice.

I když je podzimní třídenní **HELP** ještě daleko, organizační tým už ho pečlivě připravuje. Máme nové zvadlo a na konci března bude spuštěna registrace herních týmů.

HISTORICKÉ OKÉNKO - PŘED 20 LETY : -)

13. oddílovka ŠESTKY - 25.6.1997 - v historicky prvních oddílových tričkách

ZAPADLÍ VLASTENCI

Jak se rodí skautský oddíl

Nám sa všeko podaří, ŠESTKA - cěrky, ogaři.
Nejsme žádní mamuti, Kateřínští skauti!
Naše heslo každý den: skaute buď připraven!

ŠESTKA - tedy 6. koedukovaný oddíl pracující v malé valašské vesnici Kateřinice je součástí střediska Vsetín. Vznikl přesně před rokem, když se vůdce oddílu Pavel Drábek - Dazul přestěhoval se svou rodinou po dvaceti letech zpět do své rodné vsí. Před tím vedl několik let chlapecký oddíl v okrasním městě.

Jeho zástupci jsou jeho manželka Irena - Irča (dříve působila v 1. dívčím oddílu Vsetín) a Radek Porážka - Pinč (dříve krátce pracoval ve 3. chlapeckém oddílu Vsetín).

Kateřinice mají cca 950 obyvatel, kostel, školu se 40 žáky (1. - 4. třída), mateřskou školkou a kromě skautů tu jedinou mimoškolní činnost vyvíjí ještě fotbalisté.

Jak oddíl vznikl

Původně chtěl Pavel založit chlapecký oddíl, ale to se ukázalo být utopii. Proto vznikla ŠESTKA jako oddíl smíšený, s mírnou převahou děvčat.

Založení oddílu se setkala s velkým pochopením pana starosty a obecního zastupitelstva - okamžitě byl poskytnut bezplatný pronájem klubovny

ti, které by jinak asi nevyzkoušel (slančování, výpravy k jeskyním, výpravy na kole...). Samozřejmě jsme se snažili naučit je něco nového, zajímavého a taky potřebného pro skautský život.

Všechny děti byly našťastí velice nadšené, protože dosud ve vesnici nic podobného nebylo. Vedení oddílu však muselo začít řešit výchovné problémy.

„Měli jsme trochu potíže s kázní, hrubými nadáváním, oslovováním se příjmením a nepozorností,“ vzpomíná Irča. „Ze začátku jsme to tolerovali, později jsme zavedli nápravnou variantu - dřepy. Za každý přestupek

Kytara je vždycky vítána, nejen ve chvílích táborového klidu

si musel hříšník udělat deset dřepů nebo pět kliků. V rámci dobré kondice jsme na některých schůzkách více cvičili, než si hráli. Členové brzy pochopili, že tudy cesta nevede a přijali naši hru.

„Nyní si sami i mimo oddíl dřepují a hřdí se navzájem,“ dodává Dazul.

Družinový systém

V té době ještě družinový systém nefungoval, oddíl se scházel jen jednou týdně na oddílovkách. Výpravy byly jen jednoduché a to jednou za měsíc. Aby si do budoucna vychovávali rádcy, domluvili se s mateřskými vsetínskými oddíly, že přiberou pár členů Šestky na tábor. Jednalo se tehdy o čtyři děvčata a jednoho chlapce. Vsetínští vyšli vstříc a i přes předčasné ukončení tábora kvůli povodňovému úniku svou ochotou velice pomohli.

„Ještě před prázdninami jsme „staré“ členy (jmenovali rádi družiny a vysvětlili jim, v čem spočívá družinový systém,“ hovoří o zavádění družinového systému Irča. „A také jsme jim řekli, ať se pokusí sehnat si přes prázdniny děti do svých družin.“

Irča s Dazulem však nespočítali jen na radce. Zašli do místní školy a po domluvě s ředitelkou dětem stručně vysvětlili, co skauting je, co skauti dělají a pozvali je mezi sebe. Od září začaly do oddílu přicházet další děti. Zpočátku jen na zkoušku, pak je skautování začalo bavit a už zůstaly.

Také začaly fungovat družiny, i když trochu s problémy (docházka, respektování stejného starého člena oddílu jako svého nadřízeného).

Po každé oddílovce, které se tehdy ještě konaly jednou týdně, se scházela rádcovská rada, kde se tyto problémy řešily. „Pokud nepomohlo napomenutí od rádcy,“ vysvětluje Dazul, „řešili jsme to napomenutím vůdcovským. Nejprve soukromě, potom před celým oddílem.“

Rádcovské rady byly a jsou velmi důležitou součástí činnosti Šestky. Zpravidla na nich probírají následující body:

- co se dělo na družinovce a kolik se na ní sešlo členů

Oblíbená oddílová hra pro malé i velké „Kdo porazí trojnožku?“

(místnost po zrušené poště) včetně úhrady veškerých energií. Velké pochopení projevil též paní ředitelka místní školy a pan farář s bývalým panem řídícím též vzpomněli na doby, kdy skautovali. V začátcích také velmi pomohlo mateřské Vsetínské středisko materiální pomocí.

„Jako první jsme zašli na obecní úřad, abychom si nechali udělat výpis z matriky pro přesnější zjištění věku a počtu dětí. Zároveň jsme si popovídali se starostou, nastíhli jsme mu náš záměr a získali jeho podporu. Po přidělení klubovny naše práce mohla začít. Pro začátek jen s chlapeckým oddílem,“ vzpomíná Irča na začátky činnosti oddílu.

Podle seznamu z matriky a po rozhovoru s učitelem základní školy si vytipovali šest chlapců, se kterými hodlali chtějí začít oddílovou činnost. Osobně je navštívili a pozvali na schůzku do klubovny. Přišli dva. To však Irča a Dazula neodradilo, počítali, že účast bude jen asi padesátiprocentní. Na další schůzku však chodil pouze jeden člen, proto se dohodli na tom, že přiberou do vznikajícího oddílu i děvčata. U cívek byl zájem větší. Už na první schůzku přišly tři, na druhou další dvě.

„Ze začátku, abychom přilákali více dětí,“ říká o počátcích oddílu Dazul, „jsme se rozhodli dělat akce spíše zážitkové. Spoustu her, nových činnos-

MILÍ RODIČOVÉ

Pokud jste aktivní na internetu, budeme rádi, když se připojíte do „přátel“ a „olajkujete“ naše Facebookové profily – ŠESTKY, DBCB i OLDSKAUTŮ. Mimo jiné budete mít i nejčerstvější informace, zprávy a fotografie z toho, co právě "hýbe oddílovým životem".

(Mája) Tak jsme se rozhodli, že si uděláme vůdcovský kurz. Ono totiž vést oddíl není jenom o tom, že si chodíme s dětmi sem tam zahrát nějaké hry na oddílovky. Je za tím spousta dřiny, zlepšování se, sebezapření a také neustálé vzdělávání.

Z časových důvodů padla volba na Víkendový vůdcovský kurz TREFA. Ten obsahoval dva víkendy vyučovací a jeden zkuškový. Kurz začínal vždy v pátek 18.00 v Domašově nad Bystřicí.

První víkend byl pro mě velice hektický. Musela jsem v pátek zůstat v práci a jako na potvoru sem ten den dělala až do noci. Nad ránem jsem tedy dorazila na byt, sbalila si věci dala sprchu, 20timinutovéhošlofíčka a fičela sem na vlak, abych tam na osmou byla. Cesta trvala asi tři hodiny. Těsně před osmou jsem tedy dorazila na místo, odhodila batoh na pokoj a šla hned zasednout ke stolu, protože v osm začínaly přednášky.

Bez přestávky se jelo až do oběda. A pak až do večera. Ono totiž tyto kurzy bývají rozloženy do více víkendů a taky k tomu obvykle probíhá letní tábor. Tento náš byl právě pro takové lidi jako my, kteří tolik času nemají. O to víc byl náročnější. Taková „nalejvárna“ aby nám stihli za ty dva víkendy povědět vše, co bylo potřeba. Každopádně po nedostatečném spánku jsem po konci přednášek, což bylo

asi v 11 večer, padla do spacáku a byla za pět minut tuhá.

Neděle už probíhala poklidně. Opět série přednášek jako psychologie, hospodaření, organizace Junáka a spousta dalších chytrých a užitečných věcí.

Druhý víkend byl naplánován v polovině ledna. Na ten už jsem jela řádně v pátek a ještě večer probíhaly přednášky. V sobotu jsme byli opět od osmi za stolem a lili to do nás. Zdokonaľovali jsme se v hospodaření, dramaturgii, komunikaci, práci s literaturou a také v bezpečnosti.

Tentokrát se nám podařilo urvat hodinku a vydali jsme se na průzkum okolí, protože je strašně deprimující jenom sedět zavřený celý víkend v baráku, když z okna koukáte na krásnou přírodu, která okolo je. Vydali jsme se do nedalekého lomu, cestou probíhala vášnivá debata o různých přednáškách, vyměňovaly se zkušenosti a nebo se jen tak povídalo a relaxovalo. Došlo taky na koulovačku :-)) Jako malé děti prostě! :-)) Zpátky jsem se vydali cestou neznámou a trochu jsme zabloudili. Nakonec jsme se našli, ale já byla úplně mokrá, protože jsem polovinu cesty proklouzala po zadku na sněhu. (Né úplně schválně! :-))

Spánek a nedělní dopoledne opět plné přednášek. Ono to zní, že jsme tam jenom

seděli a šprtali. A ono to tak fakt bylo. Mozek zavařený víc než ze školy.

Pak jsme se rozloučili, popřáli si štěstí v učení a se psaním vůdcovské písemné práce a jelo se domů.

Třetí víkend byl naplánovaný na polovinu března. Seznam zkušebních otázek byl děsivý, takže bylo potřeba nic nepodcenit. Taky bylo potřeba napsat písemnou práci. Vybrala jsem si téma oddílový plán pro rok 2017. Žádná sranda něco takového napsat. Oponent mi to naštěstí vrátil k opravě pouze jednou, a to jen s malinkýma úpravama, takže to bylo fajn. A pak přišel poslední víkend.

Týden předtím jsem byla **vynervovaná snad ještě víc než před zkouškou z anatomie**, ale do pátku jsem to nějak vydýchala a na kurz odjížděla už docela vyklidněná. To se ovšem nedalo říct o Fantovi. Prej mírně podcenil přípravu, i když na tom byl furt líp jak já, takže celou cestu z Přerova do Domašova stresoval, jako že nikam nejede a

že to určitě neudělá. V pátek proběhlo pouze seznámení s tím, jak to bude probíhat, a od sobotního rána to mělo vypuknout.

Zkoušelo se v 6 oblastech a při úspěšném absolvování všech těchto kompetencí jsme uspěli. Vystresovaný Fanta stihl jednu zkoušku ještě v pátek. Od sobotního rána to ale začalo. Důležitým prvkem ke splnění zkoušky byla taky úspěšná obhajoba písemné práce, která probíhala před komisí.

Všechny zkoušky se nám podařilo udělat napoprvé a to dokonce i hospodaření! Což je vždycky největší strašák, protože účty prostě nikdo nemá rád. I obhajoba se povedla a práce byly schváleny.

V neděli proběhlo slavnostní vyhlášení a nám to konečně došlo. **My to máme!!! :-)** Bylo to náročné, ale stálo to za to. Poznali jsme spoustu skvělých skautů, získali nové zkušenosti a načerpali nové vědomosti. A hlavně - už jsou z nás vůdci s frčkou! :-)

"Měl bych plakat pro staré časy, ale nedělám to a nenechávám se tím ovlivňovat. **Co jsme spolu krásného užili, zůstává nám a je lhostejno novým pokolením.** Oni musí hledat své radosti a boje a my jim k tomu **musíme pomáhat** bez ohledu na to, že to nedělají tak, jako my."

Jaroslav Novák - Braťka (*1894 +1965)
vůdce PĚTKY - skautského oddílu nepřetržitě fungujícího od roku 1913

100 KNIH

KTERÉ MUSÍŠ PŘEČÍST NEŽ ZESTÁRNEŠ

SÁM SOBĚ POMÁHEJ

(Dazul) Před 115 lety vyšel v předrevolučním Rusku dobrodružný román **Сам себя помогай**. Psal se rok 1902 a spisovatel Vasilij Ivanovič Němirovič-Dančenko zřejmě netušil, že i po více než sto letech neupadne jeho příběh v zapomnění.

Román převyprávěl Václav Vejsada (vydal pod pseudonymem Václav Habr) natolik, že původní ruský autor není na obálce knihy uveden (ale je uveden na začátku knihy).

Hrdinou románu je čtrnáctiletý Pavel, hrabě Stohrad-Stecký, který je (jak dobová klišé předpisují) pochopitelně líný, domýšlivý a samozřejmě pyšný na svůj šlechtický původ. To vše dílem toho, že přišel o otce i vlivem knížete Seleckého, se kterým byl Pavel ubytován na jednom pokoji při svém studiu na gymnáziu. Ten dával znát, že všichni ostatní - synové kupců, měšťáků, řemeslníků a úředníků - jsou chátra, která jim není rovna.

Pavlův strýček Lev, který se před smrtí jeho otce zavázal, že z něj vychová dobrého člověka, je z chlapce zděšen, proto požádá jeho matku, aby mu Pavla na rok svěřila do výchovy, protože „každý člověk, který má za něco stát, musí dostat školu - tvrdou školu života, která mu jasně a názorně řekne, že si v životě musí pomoci sám...“

A tak strýček Lev odváží vlakem kromě hlavního hrdiny Pavla a jeho psa Kára i obyčejného selského chlapce, kterému se říká Vlček. Když z vlaku vystoupí, jedou ještě další dva dny povozem přes rozpálenou kirgizskou step k Oponasevským pastvinám. Odtamtud pokračují opět dva dny koňmo do svého cíle, jímž je vesnice uprostřed hlubokých lesů.

Tady Pavla a Vlčka strýček zanechá u svého přítele, sedláka zvaného Faraón, a sám v noci bez rozloučení odjede. Pavel se brzy seznamuje s tvrdým životem v lesích, kde neplatí žádné tituly ani peníze, ale jen ruce a hlava. Zjistí, že si musí stejně jako Vlček ve všem pomoci sám, že mu zde nikdo sloužit nebude a že si musí na jídlo vydělat práci.

Václav Vejsada (*1921 +1984) - byl původně novinářem a autorem rozhlasových scének. V letech 1968-70 byl ředitelem nakladatelství Růže v Českých Budějovicích, které vytvořil z původního Jihočeského nakladatelství. Zde působil jako neobyčejně zdatný tvůrce obchodní politiky nakladatelství. Právě v nakladatelství Růže vydal pod pseudonymem Václav Habr román SÁM SOBĚ POMÁHEJ. V roce 1970 byl v rámci normalizačních čistek odvolán.

.... A zase zmizel pod vodou. Pavlovi jako by někdo vrazil nůž do srdce. Báška se topil. Nepřemýšlel, shodil kabát, zul boty a vběhl do vody. Když se Káro vzpamatoval, Pavel už plaval k místu neštěstí. Varovně vyštěkl, že však viděl úsilí svého pána, který se probíjel kupředu až voda stříkala na všechny strany, vrhl se do tůně a hrabal se za ním. Báškova hlava se zase vynořila a Pavel vykřikl: „Báško, vydrž! Už jsem tady!“

Báška matně zamával rukama – snad Pavla slyšel – ale znovu se potopil. Pavel tam dorazil několika prudkými rozmachy – a vtom ucítil, jak se s ním voda otáčí a že ho něco táhne ke dnu. Kmitlo mu hlavou, že to je asi ten vír, o kterém se zmínil Vlček. Marně se té síle bránil – měkká a přitom pevná chapadla víru ho neodvratně stahovala do hlubiny. V poslední chvíli zahlédl Kárův černý hřbet.

Chytil se ho jednou rukou a v tomtéž okamžiku nahmatal Báškova záda. Nemyslel na vír, na nebezpečí. Hledal Báškovy vlasy – v téže vteřině si Báška zřejmě uvědomil Pavlovu přítomnost a křečovitě se ho chytil za opasek. Bylo to štěstí pro oba – chytil Pavla za ruku nebo za nohu, nikdy už neuviděli slunce. Pavel znovu vykřikl: „Drž se, Báško!“ a se zoufalou silou se snažil vyplavat s ním z víru.

Najednou si však uvědomil, že se ho Báška pustil – vrátil se tedy, vír ho sám stáhl pod hladinu a tam, ve zběsilém kolotání vody, nahmátl Báškovy vlasy. Pevně je sevřel – a jak ucítil pod nohama dno, silně se odrazil, šikmo, ven z víru. V hlavě se mu temnilo, slyšel buch buch buch vlastního srdce a za červenou oponou zahlédl smutnou tvář maminky, potom svou starou chůvu a sama sebe, jak jede na koni po bílé cestě – Je mrtvý, nebo není? Uvědomil si znova vodu, ale už byla klidná a vlahá. Báška ho těžce přitahoval ke dnu. Jednou nebo dvakrát se mu podařilo nadechnout, ale zase klesl dolů. Ztěžka lezl po písku pod vodou, ale Báškovy vlasy držel pevně; cítil, jak ho Káro rve za rukáv košile ke břehu, až se na mělčině vynořil.

Posledními silami vytáhl Bášku hlavou ven z vody. Káro ho stále tahal za košili i za kalhoty, opíral se nohama o písek, jenž mu ujížděl; pak pána pustil, začal rozčileně pobíhat kolem ležících chlapců a dal se do štekání: Vstávej, pane, proč ležiš? Ještě tam spadneš znova! A strkal Pavla čenichem do hlavy, očichával ho, zase popotáhl, až látka praskala, štekal a štekal.

Vlček se právě ocitl mezi posledními stromy lesa. Vracel se rychle, spokojený, že tak dobře schoval svůj stříbrňáček – když ale rozeznal v Kárově štekání ten zvláštní rozčilený tón, jako by mu narostla křídla: doběhl k vodě, rychle vytáhl Pavla a zároveň s ním i Bášku, kterého Pavel ještě pořád křečovitě držel za vlasy.

Pavel si vzdychl a posadil se. Báška ale ležel, oči otevřené, jako bez života, sténal a z úst mu vytékala pramínkem voda.

„Říkal jsem vám, že tam jsou víry,“ zlobil se Vlček. „Teď mi musíš pomáhat. Obrátíme Bášku břichem dolů tadyhle přes ten kámen. Tak. A teď mu opatrně tlač na záda.“

Báškoví tekla voda z úst větším pramenem a Vlček ho bouchal pěstí mezi lopatky. Pak ho zase otočil obličejem nahoru a začal mu mačkat prsa.

„Počkej, vždyť dýchá,“ upozornil ho Pavel.

Báška zamrkal, vydechl a namáhavě ze sebe vypravil: „Jsem živ?“

„To se ví, že jsi živ, neřáde. Můžeš za to poděkovat tadyhle – tomu – tady Pavlovi,“ vyrazil ze sebe šťastně Vlček.

„Jak jsi to dokázal?“ – obrátil se k Pavlovi – „jsou to strašné silné víry ...“

Pavel si uvědomil, že ho Vlček poprvé nazval prostě jen křestním jménem, ale nenapadlo ho, že by to mělo nějak vadit.

Naopak – nad Vlčkovou chválou se šťastně usmál. Káro seděl, plazil jazyk a myslel si: Taky byste mi mohli dát

kostku cukru! Zdálo se mu, že na něj všichni zapomněli. Ale Vlček se k němu sklonil a pohladil ho po mokrých zádech. „Tohle je pejsek jaksepatří. V nebezpečí pána neopustí – i když jemu samému jde o život. Nezapomenu na tebe, Káro!“ Hladil ho, hladil a najednou si všiml, že pes má na obojku nápis. Sklonil se k němu, zíral – a nic. Pavel mu pomohl „Je tam napsáno Lord hraběte Stohrad- Steckého.“

„Lord? Je to přece Káro!“

„Ne. Podle rodokmenu se jmenuje Lord...“

„Tak má vlastně na krku adresu –“ Vlčkovi to přišlo k smíchu. „Chudáček – Jmenuje se Káro, ale lidi mu musí říkat Lorde – „Ne, tak to není –“ bránil se Pavel a pak raději odvedl řeč: „Ty, Vlčku, jak se pozná, kde jsou tady víry?“ „Z vody to nepoznáš. Tady s břehu je to vidět, s výšky – podívej se – vír je tam, co se točí voda jako když teče trychtýřem. Počkej,“ řekl a rychle se svlékal. „Nalevo nejsou víry žádné – tady si můžu dělat co chci. Odtud šikmo se dá dokonce přeplavat celá tůň.“ Vběhl do vody, nabral dech a potopil se.

Jenže zapomněl na Kára. Pes pozorně naklonil hlavu a napadlo mu, že Vlček je také v nebezpečí. Vrhla se do vody, chytil Vlčka za ruku a vlekl ho ke břehu, ať se bránil, jak bránil. Pavel se smíchy prohýbal a Báška tím přišel docela k sobě. Vlček se ovšem zlobil, ale Káro se postavil mezi něho a vodu a štekal a vrčel a cenil zuby tak strašně, že už se do vody nikdo z chlapců neodvážil.

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde máme snahu zachytit téměř každou akci, která se v oddíle udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

MALÁ FATRA - 25.-26.2.2017

(Od našeho zvláštního zpravodaje - Pafa) **Navigare neccese est.** Ano, žít není nutné, nutné je jen vyplout. Přesně to si říkám, když s Dazulem v jeho „Landáku“ vyrážím jen slabým rozbřeskem nového dne z Beskyd vstříc slabě červenému obzoru. Daleko za ním, daleko za zemskými horami leží náš cíl, Jánošíkovská Malá Fatra.

Brzy nabereme třetího fatranského mušketýra Pípu a valíme dál na Slováč. Po přejezdu sedla nad Karlovicemi, kde došlo v září 1944 k asi nejtvrdšímu bojovému střetnutí mezi partyzány a Němci u nás, začíná přesně podle

předpovědi sněžit a nepřestává, ani když za Žilinou necháváme auto stát na kraji silnice, posbíráme svých pět švestek a jdeme do Varína na autobus do Vrátné doliny. Lanovka nám ušetří skoro 700metrové strmé převýšení a tak už v 9.30 nasazujeme s Pipou sněžnice (Dazul si s sebou vzal svá čertovská prkýnka s tuleními pásy) a vyrážíme za silného větru a nepříjemné vánice vstříc „bílé stěně“ : vidět není dál než na pár metrů.

Hanč a Vrbata po 114 letech

Počasí nám prostě dává okamžitě vědět, že tady, na hřebenech Fatry, jaro ještě opravdu dlouho

nebude. Netrvá dlouho a Dazul se začíná pěkně ojíňovat a i já nabírám na kukle barvy kožíšku sibiřské lišky. To ale ještě není to nejhorší: pod místy větrem svátého sněhu jen na několik milimetrů je totiž poctivý kompaktní ledovec. Takže je to trochu, slovy Miloše Zapletala, o sosáček. I jindy mužný Dazul rád přijme naši doslova podporu, když se do nás zavěsí a dá se přes nejhorší místa vést stylem, jakým se před 114 roky snažil Václav Vrbata snést z hor svého polomrtvého kamaráda Hanče. První podpírám na zledovatělých plotnách Dazula já, pak Pípa a nakonec oba dva. Jde to jen pomalu a navíc se mi vzápětí dostaví nepříjemný pocit v botě, ale jinak to prostě v tomhle terénu nejde. Kóta Pekelník prostě svému jméno vskutku dělá čest. (Teprve druhý den večer v teple Dazulovy vany po sundání fuseklí zjišťuji, že jsem si při tom zasekávání sněžnic do ledové krusty pro podporu strhl nehet na pravé noze). Po kratším bloudění v kuloáru sedla Bublen nasazujeme správný směr vstříc masivu Malého Kriváně. Hned je mi jasné, že teď už jdeme správně – je to stoupání jako prase.

Kdybych to byl věděl, tak bych jsem sem nechodil.

Legendární hláška z francouzské klasiky Knoflíková válka opravdu na mou situaci sedne jako pozadí na nočník. Kolem mně je teď sice více světla, ale že bych za to byl rád, to se rozhodně říci nedá. Když před sebou vidím masiv prý Malého Kriváně

(1671 m.n.m.) napadne mně, jaký macek je asi jeho větší bratr, když tohle je jen ten malý. A to ještě nevím, co mně čeká, když vylezeme těsně pod jeho hřeben a kvůli první skále musíme začít traverzovat jeho strmé jižní svahy...

Proti nám jdou první lidé, nejen ti, co vyrazili ráno z chaty pod Suchých vrchem, ale i ti, kteří šli jako my od lanovky pod Velkým Kriváněm a kvůli exponovanému terénu to zabalili a šli zpátky.

Jako malý černý had, spíše hádátka, se před námi vine po hřebeni řídký zástup skialpinistů a já vzhledem k ledovému větru, který se nám jako nůž zařezává do těla a terénu, vzpomenu na smutně legendární zimní přechod Chabence v listopadu 1944, při kterém zmrzlo nebo zahynulo pády do hlubin či pod lavinami skoro 70 statečných výsadkářů 2. československé paradesantní brigády. Chvilková nepozornost se mi však nevyplatí, protože navzdory ocelovým zubům a hrotům na sněžnicích začnu nejdříve pomalu, ale stále rychleji sjíždět dolů, až mi to nakonec podjede úplně a již se vezu na batohu dolů jako nějaký sněžný chrobák. Pád se mi podaří zastavit asi až po 30 metrech a první chvíli mám pocit, že míra mého začátečnického štěstí – na sněžnicích jsem stál naposledy v minulém tisíciletí a to zdaleka ne na takovýchto „brusech“ – se právě naplnila. Chvilkový pocit slabosti a defetismu, nutícímu se tak jako jiní kolem mě otočit zpět, mně však rychle přejde.

Se štítem nebo na štítě! Přece jsem se sem neh-
nal takovou dálku, abych to teď zabalil, do rici!!!
Pracně se vyšplhám zpět na hranu zimního
chodníčku a pomalu se pídalkuji za Pípou. Da-
zul na svých prknech je už daleko před námi:
jak to, že mu to neklouže jako mně, do pytle? To
je prostě nečestné a nesportovní!

Najednou koutkem oka zahlédnu na svahu
přede mnou a pode mnou masu vířícího sněhu.
Lavina! Moje první lavina! (Pro čtenáře psychia-
try: ne, nejsem magor, jak si mohou myslet jen
namyšlené pseudointelektuálky z České televize,
jen bych rád v životě byl svědkem zemětřesení,
laviny a tsunami, samozřejmě z nějakého
bezpečného místa). Když se doplazím k Pípo-
vi, nadšeně mu sděluji své pocity, ale zarazí mně
jeho nápadná bělost: „Ta lavina, to byl Dazul,
říká a já nedušínovsky zakleji. Koukáme, kde
a zda vůbec se náš bratr v té bílé pláni objeví
a přemýšlíme, jak se bude Irča tvářit, až dostane
účet za záchranářský vrtulník, protože šetřílek
Dazul navzdory své nedostatečné výbavě určitě
nemá pojistku. Konečně se náš kamarád ob-
jeví dole v kuloáru, efektně maskovaný za mix
sněhuláka a příslušníka čečenské gardové
horské divize Kavkazského frontu. Vypadá ale, že
je OK, a tak ručně signalizujeme náš další post-
up na vrcholek s tím, že Dazul se vydrápe zpět
na hřeben. Vyrážíme dál. Díky Pípo-
vým radám a zapůjčeným hůlkám našťěstí neopakuji svůj

pád ani neohrozím Dazulův čestný titul „Létající
Čestmír“ a tak přes několik krizových míst, kdy
jsem přemýšlel, zda bude lepší to vzít sešupem
do lavinového karu vstříc Dazulovi nebo si zah-
rát na „skokana roku“ a jumpnout z převějí na
samotné hraně fatranského hřebene, nakonec
oba šťastně dosahujeme ve 13.20 hodin vrcholu.
Protože se zároveň naplnila norská předpověď,
začíná se bílá mlha kolem nás protrhávat a přes
neutuchající vítr se můžeme během 100 minu-
tového čekání na Dazula kochat krásnými
rozhledy. Zatímco zpoza skalního hřebenu
Suchých hor vykukují planiny Martinských holí a
po naší pravici se tyčí hřeben Nízkých Tater, před
námi ční masiv Vysokých Tater a Roháčů. Sever-
nímu obzoru pak za pyramidou bájně slovenské
hory Rozsutec dominuje jako Magnetová hora
holý vrcholek neméně proslulé Babia hory. Dál za
ní už je Polsko...

Celý Pafův článek, video i to jak své třetí narození popisuje
Dazul, si můžeš přečíst na www.oldskauti.cz

VELKÁ FATRA - 4.-5.3.2017

(Dazul) ... Na stezce před sebou vidím jakýsi malý nepatřičný útvar. Že by nějaká divně nakupená hrudka sněhu? Nebo jakýsi vybělený zmoklý list? Vylouhovaná myš? Podivuhodný předmět roztočného tvaru mne nutí zastavit. Hmmm – někdo vytrousil nebo odhodil otevřený balíček papírových kapesníků. Už jsou rozmočené a beztvaré. Papírové kapesníky jsou mor. Zakázal bych je. Další ze zbytečných jednoúčelových věcí, které zbytečně zaneřádují rádobu civilizovaný svět. A já navíc ještě k vůli nim musím řešit dilema. Strčit ten balíček do batohu a nést jej přes celou Malou Fatru, abych jej mohl vyhodit v Ružomberoku do popelnice? Nebo jej nechat ležet? Občas totiž (zvyk ze starých oddílových časů) cestou po horách seberu nějaký odpadek či něco, co do lesa nepatří, abych jej odnesl tam, kam patří. Je to pozůstatek „špatné výchovy“. Dnes pokračuji dál, obtěžkán černým svědomím. Nechávám tam ten rozmočený balíček papírových ubrousků ležet. Nechávám jej napospas svému osudu. Svědomí mě trápí rádně, ještě třista metrů zvažuji, zda se nemám pro ty prokleté kapesníčky vrátit. Vítězí ve mně mé horší já : -(

Stoupám pomalu ale jistě výš a výš. Pořádnou zastávku si dělám asi půl kilometru před Majerovou skalou, u pramene. Ohřívám si tady jídlo z BDP (chutnější česká obdoba amerického MRE,

česká zkratka BDP znamená Bojová Dávka Potravin). Škoda, že se to neprodává volně. Při rozumné ceně by to muselo jít na odbyt.

Vychutnávám si kvalitní ohřívání jídlo z produkce dříve české firmy Hamé. A taky si vychutnávám samotou. Tu mám na horách asi nejraději. Samozřejmě, že si jsem vědom rizik, které nepovažuji za vhodné úplně přezírat. Z pohledu pesimisty mi hrozí nebezpečí na každém kroku – uklouznutí na zledovatělé skále, zavalení padajícím stromem, smetení lavinou, hladový medvěd, zlomená haksna, padající letadlo, Ale jsem spíše optimista, který dnešní akci považuje za příjemnou procházku, na které si může ověřit zkušenosti s pobytem v zimních horách, vlastní přípravy jídla, přenocování na sněhu, přesunem v horském terénu, ... Zatím si ještě věřím, že mám dostatek síly se o sebe postarat. Víím, že při osamělé potulce musím omezit malé přesuny „riskantnějším“ terénem a raději volit trochu delší cestu. Už jen proto, že nejsem pojištěný – protože moje zkušenost s těmito institucemi je negativní (ze třech pojistek mi při druhém narození po pádu na paraglide neuznala ani jedna pojišťovna jedinou kačku – ty nejdůležitější věci se při uzavírání pojistky neříkají a jsou vždy napsány tím nejmenším písmem ve všeobecných podmínkách na 23. straně, úplně dole). Nejlepší je se bez pojištění

obejít. Opět se mi vybavuje knížka „Sám sobě pomáhej“, kterou jsem ve svých čtrnácti přečetl jedním dechem. Asi ji budu muset zařadit do rubriky v oddílovém ŠESTÁKU – „100 knih, které musíš přečíst než zestárneš“.

Je pod mrakem, ale to nic neznamená. Tady na horách se počasí může stejně každou chvíli změnit. A taky se přiznám, že jsem se ani na předpověď počasí nepodíval. Stejně by to na mém rozhodnutí vyrazit nic nezměnilo.

Vítr je dnes setsakramentsy vydatný. Občas mám pocit, že jej neustojím a hrozí, že mne smete z hřebene dolů. Už jsem tu sice jednou zažil vydatnější vichřici, ale to jsme byli dva a mohli jsme se navzájem přidržovat. Oč větší vítr, o to lepší sníh. Ledové plochy jsou spíše výjimkou, převládá nepevný firn, kde lze dobře zaříznout ocelovou hranu běžek.

Stoupám pomalu a balancuju v nepravidelných náporech větru, abych udržel stabilitu. S plným báglem na zádech to je obtížnější, protože při každém poryvu zafunguje kinetická setrvačnost v praxi, takže při dalším nečekaném náporu se

zdá, že to nezvládnou a půjdu k zemi. Už vím co to znamená být pouhou hříčkou ve spárech mocné přírody. Neporučíme větru ani dešti. Prostě neporučíme ...

Paradoxně se mi v těchto adrenalinových chvílkách vyjevují kolem ty nejúžasnější výhledy skrze otevřené mraky. Takovéhle okamžiky si musí člověk fakt zasloužit. Mám pocit, že bych si je sice dokázal vychutnat i bez energie odčerpávajícího napětí po celém těle, ale vím, že pokud štěstí aspoň trochu nebolí, není to zasloužené štěstí. „Toto jsou nejlepší dny mého života. Jsou to mé zlaté dny.“ – tak nějak to píše klasik Ernest Thompson Seton v Králi vlků.

Jsou okamžiky nesdělitelné a nepřenositelné. Pokud je člověk skutečně neprožije na vlastní kůži, obávám se, že nemůže pochopit o čem tady píšu. K některým prožitkům je zapotřebí i trochu odvahy a překonání vlastní lenosti. Můj tatínek mi občas říkal staré dobré valašské přísloví: „Kdo sa bojí, sere v síni“. Nevím jestli měl na mysli třeba tyhle chvílky, ale vyloučit bych se to neodvažoval. ...

Celý článek si můžeš přečíst na www.oldskauti.cz
Najdeš zde i spoustu fotek a video z této akce.

DRUŽINOVÁ VÝPRAVA - 11.3.2017

(Hynek) Ráno jsem se probudil celkem brzo, nasnídal se, umyl obličej a dochystal věci. Nasedli jsme do auta (já a MYŠ) a jeli do Ratiboře, kde byl sraz. V Hošťálkové k nám přisedla LILA. V autobusu jsme jeli více méně jen my.

Vysedli jsme o dvě zastávky později, abychom tam nemuseli tak dlouho čekat. Před zoo zazněl pokřik, zahráli jsme nějaké hry, zatímco REX a MYŠ plánovali, jak nám vstupné vyjde co nejlevněji.

Po spoustě kravin a dívání se na zvířata jsme obešli celou zoo. Na konci nesmělo chybět občerstvení formou hranolek nebo párku v rohlíku. Po jídle byl čas odejít na zastávku. Všichni nasedli do autobusu a pomalu usínali únavou. Díky všem co to organizovali, bylo to fakt super.

(Marťa) Jako mrtvola se plížím k autobusové zastávce v Ratiboři, kde již postává hlouček

mých kamarádů a kamarádek. Doufám, že nejdu poslední.

Později se dozvídám, že pár lidí nemohlo ani dospát, tak moc se těšili do zoo. Na hlavu mi začínají kapat první dešťové kapky, ale já to neřeším, protože nám zrovna jede autobus do Zlína.

Postarší řidič nás vyhazuje v Kostelci a my jako správní skauti jdeme asi tak tři kilometry po cyklostezce pěšky.

Kdyby tohle byla klasická letní výprava do zoo, začínal by článek asi takhle: už z dálky vidím krky žiraf a cítím tu natěšenou atmosféru mnoha návštěvníků. Jenomže my jsme přijeli v březnu, žirafy nebyly vidět a žádní návštěvníci ještě nepřišli, zoo byla zavřená, proto jsme trávili čas různými hrami.

Konečně! Po dlouhém čekání se otevřely brány a my mohli vstoupit, začali jsme u vyder, které nebyly vidět, a lachtanů.

Hladili jsme si rejnoky a sledovali krmení tučňáků, obhlédli všechna zvířata, jež zlínská zoo nabízela. Celou dobu jsme se samozřejmě skvěle bavili a užívali si pěkného dne, kdy skoro vyšlo sluníčko.

Na konci jsme si buď něco koupili, nebo jedli svůj vlastní svačinu. Nastal čas se rozloučit se zoo a utéct do tepla autobusu a později i domova. Po půlhodinové jízdě už jsme skoro všichni mohli objímat své rodiče, ještě jsme zařvali pokřik a pak už šli vstříc obědu.

EKOHRA - 17.3.2017

(Lila) Sedm statečných jedinců se v pátek 17. 3. sešlo místo oddílovky v Ratiboři na autobusové zastávce, aby se vydalo reprezentovat ŠESTKU na události pořádané vsetínskými Dvojkačkami.

Jednalo se, jak snad už titulek článku vypovídá, o EKOhru. Po poměrně rychlé a poklidné přepravě na Vsetín autobusem následovalo trochu popohánění, aby se nám podařilo včas dojít do naší cílové destinace ještě před začátkem hry. Hlavně, že se nám to podařilo najít.

Z nás sedmi nakonec vznikly dva týmy - Džusíci a Meteority - s tím, že jen jeden počítal se všemi členy z Kateřinic a to konkrétně Rexem, Šášou, Peťkou, Hatatitlou a Šimonem. Já, Ještěrka (Marťa, aby se neřeklo ;)) a Jindřiška, jedna naše kamarádka z Dvojkaček, jsme společně s dalšími slečnami nejspíš z veřejnosti utvořili také jeden tým. Za chvíli kolem nás stálo dalších sedm skupin, které by nás ale ovšem nikdy nedokázaly odradit, a tak se brzy chystalo ke startu. Po vysvětlení pravidel se týmy s vyfasovanými pytlíky a gumovými rukavi-

cemi rozběhly po Vsetíně s cílem nejen vyčistit město, ale také přinést co nejvíce odpadků jako důkaz odvedené práce. My, Meteority, jsme se vydaly směrem k vlakovému nádraží, kde jsme si to zabraly k vyčištění, avšak to by nešlo jen tak, abychom se každou

chvíli někde nezastavily a nezaměstnaly se sběrem odpadků, kterých rozhodně nebylo málo.

Nad některými kuriozitkami, na které se povedlo narazit, nám mohla jen stát hlava. Kupříkladu bychom se pochlubily i pokusem o zvednutí a odnesení staré stopky, která se už jen bezmocně válela (a tedy pořád kvůli své váze válí) u vlakového nádraží, nebo zmíním ještě, že bychom si s tím vším, co se nám dostalo do rukou, dokázaly postavit „nové“ auto.

Ani jsme se nenadály a nastal čas návratu. Táhly jsme se s několika plnými pytlíky na zádech a později už i nejen ve vlastních hlavách polemizovaly nad tím, kde se vlastně toho tolik vzalo. Časomíra pomalu došla k limitu a po odevzdání všech pytlů nám nezbylo nic jiného, než se pěkně pochválit a rozhodně ne zbytečně.

Prohlíželi jsme si všichni navzájem své úlovky,

kteřé třeba zrovna patřily ke zvláštním kategoriím, a zbývalo pomalu jen málo před vyhodnocením. Ostatní skupinky se však také činily. Věřili byste, že někdo vyhodil (a to ještě ani nevím kam) téměř funkční sušák prádla, nebo třeba dioptrické brýle? Tomu říkám tedy úlovky. Stmívalo se a čas neúprosně utíkal, takže se rozhodli nás už déle nenapínat a svolali přítomných osm týmů (devátý se někde ztra-

til). Džusíci se umístili, ale s krásnými úlovky a značným množstvím odvedené práce, na sedmém místě a Meteority - prosím fanfáry - na prvním místě! Sice o chlup, avšak náš tým smíšený ze všeho možného, ale ne se smíšeným odpadem, se takhle krásně umístil. Vysloužily jsme si tím krásná trička a hlavně dobrý pocit z práce. Určitě by se dalo mluvit dál a dál, ale musíme ještě stihnout autobusy, takže se u tohoto článku loučím, teď vážně totiž poběžíme.

POMOC PRO DBCB - 25.3.2017

(Dita) V týdnu před brigádou s Denym snažíme pořád zjistit a shodnout na nějakém počtu lidí, kteří by mohli dorazit. Počáteční nadšení, že nás bude hodně, opadává při středě, kdy zjišťujeme, že nás za Šestku bude tak nějakých sedm. Po druhé tedy přepočítávám suroviny na kyselici, protože můj původní odhad byl teda vyšší.

Ve čtvrtek navečer mě velice mile překvapil telefonát od Mazánka: „Rád bych v sobotu dorazil s celým oddílem na brigádu, ale potřebujeme tam už v pátek přespat.“ Hurá! Může nás tam tedy v sobotu být minimálně dvojnásobný počet, proto v pátek ráno opět přepočítávám suroviny na kyselici a přihodím raději o chleba navíc. Vyrážím pak na nákup a jelikož je skaut hospodárný, volba padla na Penny, kde je kofola v akci :-). Naložím plný košík a po obědě vyrážím do DBCB vařit.

Tentokrát mě čekaly dvě testovací premiéry - nový vařič Megazeus a nová trouba. První účastníci oddílovky (Šáša, Peťka, Rex a velký Michal) mi pomáhají oškrábat zemáky a pak už odbíhají s Fantou zahajovat.

Koupit megavařič byl velice dobrý nápad, všechno mně šlo pěkně od ruky, takže si ho budou určitě pochvalovat i prázdninovní táborníci. Kolem sedmé hodiny mám (také díky Májině pomoci) hotovou kyselici i buchtu. Nevím, jak to dělám, ale z receptu na jeden plech jsem udělala 1 a půl, takže jsme měli něco dobrého i na poodílovkovou radu.

V sobotu ráno jsem měla za cíl přijet do Březin kolem sedmé, Deny tu sice ještě nebyl, zato Da-

zul nezklamal :-). Odnosili jsme zbytek jídla a věcí, nachystala jsem s cérkama snídani, při které jsme si rozdělili práci.

Celý den pak uběhl hrozně rychle a k mému překvapení večer zjišťuju, že jsme stihli splnit většinu stanovených úkolů: udělat pořádek v šopě, opravit v ní podlahu, opravit přístřešek na popelnice, vymalovat dvě místnosti, vymylit záchody a sprchy, přemýtl nádobí a skřínky v kuchyni, zamést podkroví, omést pavučiny, opravit půdu, zafoukat pur pěnou díry proti kunám, zasádrovat kapající radiátory, umýt okna, udělat osvětlení nad stolama ve velké místnosti, udělat stojan na kola a spoustu jiných drobností (opravené dveře, zámky, vyházení nepotřebných věcí...).

Večer bylo samozřejmě potřeba vše uklidit a uvést do původního stavu, což se nám úplně nepodařilo, takže na tom někteří z nás pracovali i v dalších dnech.

Tímto bych chtěla moc poděkovat všem zúčastněným za pomoc, bez vás bychom to ve dvojku s Denym nezvládli :-)

(Dazul) Kdo jiný než já, kdy jindy než teď? Tak nějak si pamatuju jeden z mnoha burcujejících sloganů po 17. listopadu 1989. A vybavil se mi i dnešní ráno, když jsem vyrážel spolu s malým Myšákem (4 roky) na velkou pracovní akci do DBCB. Dnes prvně jako ten, kdo tuto akci neorganizuje, ale jde jen makat :-). Proto si také můžu dovolit s sebou brát Myšáka, který už od včera nedočkavě vyzvídal „kdy pojedem do Březin?“

Musím se pochlubit – jsme tam první! Ale aby to bylo férové, musím dodat, že Dita ze svým poštáckým vozem vjíždí skrze bránu na parkoviště v těsném závěsu : -)

Jakmile jsme vystoupili z „tereňáku“ (jak říká Myšák našemu autu), zamířil nejmladší účastník dnešní akce na opačnou stranu než je srub DBCB. Moje zmatenost pominula ve chvíli, kdy jsem zjistil, že objevil a obdivuje sněženky, které vykvetly za branou.

Včera večer, když jsem se přes DBCB protahoval, viděl jsem, že Dita a Štěpa vaří v kuchyni kyselici. Palec nahoru, protože doposud se hlavní chody na všechny předchozí brigády vařily doma a přivážely ve várnici. Takže prvenství! Pokud ta kyselica bude chutnat tak dobře jako včera voněla, zachrochtám si blahem.

Přislíbil jsem, že si vezmu na starosti kolnu ve které se přes zimu hromadily a odkládaly rozličné věci, které zapříčinily v naší hospodářské budově pohyb značně obtížný.

Pro neznalé připomínám, že hlavním architektem i stavitelem kolně v DBCB byl Fanta, tehdy 16-17 letý, dnes vůdce oddílu. Půdorys i konstrukce kolně je téměř identická s oddílovým „srubem“ v Dino-ticích (pod kterým je taktéž autorsky podepsán Fanta). Zlí jazykové tvrdí, že to je s podivem, my optimisticky naladěni realisté tvrdíme, že to je samozřejmé – a sice, že kolna i srub stále stojí.

Zahajujes společnou snídani v křbovně. Dokonalý servis a chutná krmě. Převaha „jedničkářů“ v čele s Mazánkem (Chlebák, Sirka, Hadiprd, George, ...). Přijeli už včera. Nemýlím-li se, bylo to devět párů pracujících rukou. To ŠESTKAŘI byli zprvu v defenzivě. Ale postupně jsme našťestí získali mírnou převahu – Dita, Denis, Fanta, Tom, Martin U., Zdendáš, Lila, Marťa, Myš, Lenička, Martin, já + Myšák.

Dobře nasycen i naladěni jdu čistit ten augiášův chlív : -) Začínáme vystěhováním stolů a lavic, skříněk, barak, raftů, vest, lodních pytlů, helem, sekačky, vozíku, rozličných papírových beden, překlízek, velikánských papundeklových tabulí, šuplíků s náradím, petrolejových a benzinových kanystrů, vidlí i lopat, polních lopatek, hrábí, vojenských beden, krumpáčů,

Hned na začátku akce se odehrála úsměvná příhoda. Dva statní jedničkáři se pokoušeli odnést jakousi bednu, ale nešlo jim to. Bedna na ně byla asi moc těžká. Martin, který viděl, že se s tím trápí, beze slova přišel, sám zvedl onu bednu a vynesl ji z kolně ven. „Hoši, víte jaký je rozdíl mezi Jedničkou a Šestkou? No – na to na co nestačí dva „jedničkáři“, to zvládne v pohodě jeden „šestkař“ : -)“

Fak je, že ogaři z 1. chlapeckého oddílu žádní stachanovci nejsou, ale bez nich bychom tu kopu práce dělali sami o poznání déle. Takže i když byli občas terčem našich rádobyvtipných poznámek, jsme

PLÁN AKCÍ NA DUBEN

7.4.2017 oddílovka (Dita) - jarní vyrábění

14.4.2017 oddílovka nebude, jelikož je státní svátek!

14.4.-16.4. RS akce

21.4.2017 oddílovka (Mája) - **20. výročí oddílu** (info viz zvadlo na poslední straně)

22.4.2017 Ivančena - info pro ty, co nebudou přespávat v DBCB je sraz v 7:20 v Ratiboři u kina! Pro všechny platí, že jedeme v kroji nebo oddílovém tričku, s sebou svačinu a pití na celý den, vhodné oblečení a dobré boty, 100 Kč na společný autobus. Návrat kolem 18:00. Máme k dispozici dostatek míst, takže pokud by chtěli jet s náma i tvoji rodiče, stačí dát vědět.

28.4.2017 oddílovka

jim vděční, že nám přijeli pomoc. Ogaři – díky! Pokud se vám podaří pořídit tu chalupu vedle střediskové Bařinky, určitě vám příjedu helfnout - dáte-li mi vědět.

Naše skupinka, která má za úkol uklidit kolnu a nejbližší okolí má značně

proměnlivý počet členů. Ale na počtu přece až tak nezáleží – víme ? : -) Práce se nám daří, hromada vynesných věcí před budouvou přibývá.

Zamést podlahu, rozbalit a pořádně smotat rafty, nakreslit skautskou lilii na nové vodácké vesty, obnovit lilku na pádlech a helmách, začít pečlivě skládat a urovnávat naše drahocené oddílové wwvybavení do regálů v kolni ...

Myšák mezitím trhá květinu – rozkvetlé podběly i nerozkvetlé devětsily. Jeden květ podbělu mi přináší a přemýšlí komu by dal ten zbytek. Kývnu k ohništi, kde je Lila s Marťou. Můj sotva znatelný pohyb vnímá a vidím na něm jak přemýšlí zda se má odvážit či ne. Asi po dvou minutách odhodlaně vyráží k hloučku pracantů u ohniště i s kytičkou podbělů v ruce. Ale vrací se smutný s tím, že ty holky tam už nejsou : -(

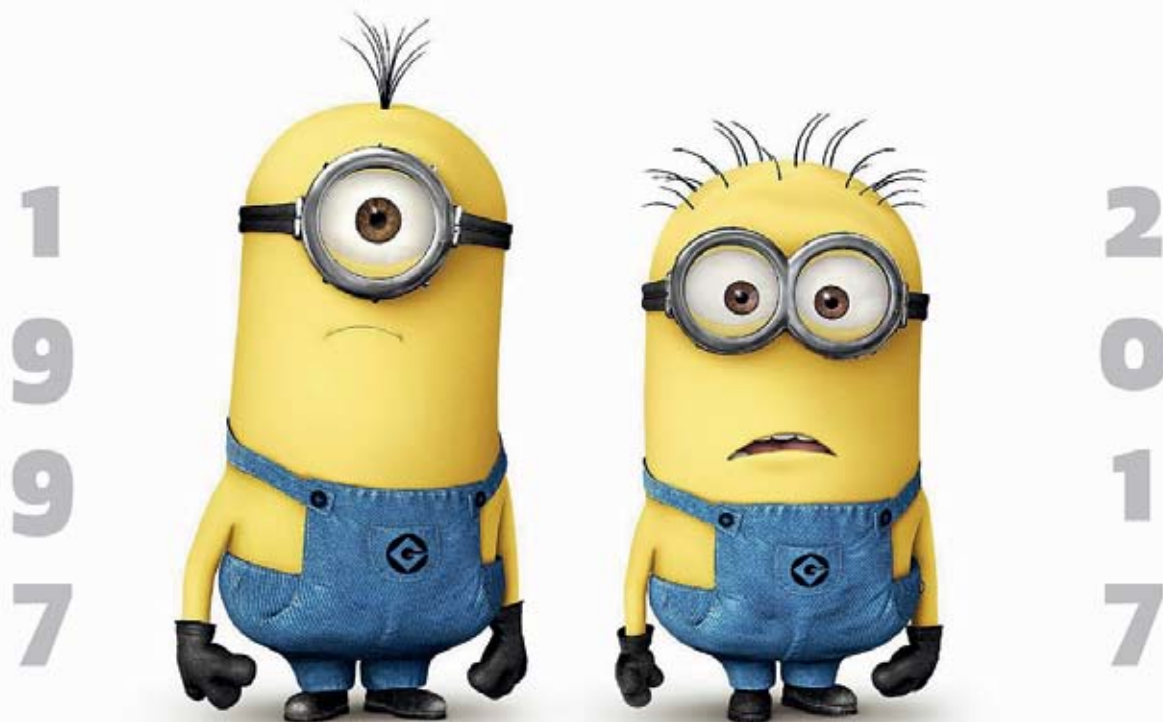
Když je osazenstvo svoláváno na oběd, Myšák přichází ze srubu a Myš jako jeho správná momentální opatrovatelka hlásí, že má Míša před jídlem ruky umyté. Jsem příjemně překvapen. Funguje to jako za starých časů, když byli Pája i Zdendáš malí a pohybovali se mezi staršími členy oddílu. Vždy se našel někdo, kdo se o ně postaral – když jsme Irča nebo já nebyli zrovna nablízku. Vůbec musím Myšáka moc pochválit – vydržel si sám hrát, pomáhat s méně náročnýma prácema či samostatně prozkoumávat srub a okolí. Občas jsem jej (zaujat prací) ztratil z očí,

ale když jsem se na něj zeptal, okamžitě jsem dostal zprávu, kde je. Když jsme po čtvrté odpoledne odjížděli domů, dokonce trochu pofňukával, že chce v Březinách být ještě.

Jedničkářům jede autobus kolem půlpáté a tak se DBCB výrazně vyprazdňuje. Ale zdá se, že to není až takový problém, protože se toho zvládlo udělat poměrně hodně. Martin dokonce stihnul udělat žebřík do kolně – na předchozích brigádách se na něj zatím nikdy nedostalo. Zdendáš udělal ledkové osvětlení nad stoly v krbovně, Tom makal na úpravě poslední půdy, Fanta opravil poničené zavírání přístřešku na popelnice a chemickou kotvou spravil uchycení radiátorů, Lila s Marťou zlikvidovaly zřejmě všechny pavučiny, Myš s Ditou řádně vycídily kuchyň, podařilo se vymalovat spálňu,

Zdá se, že se zbývající pracanti ještě tradičně potrápili s úklidem. A zdá se mi, že větší zapojení družiny Šneků a světlušek s vlčatama by neškodilo. Ale můj osobní dojem u celé akce (jak jsem ji vnímal okem pouhého brigádníka) je pozitivní. Uvidíme na podzimní akci, zda pozitivní trend vydrží : -)

opravdu **20**?

oslav s náma kulaté oddílové jubileum
pátek 21. 4. 2017 | 16.15 v DBCB

zváni jsou
rodiče, bývalí,
současní či budoucí členové

na sebe
kroj, šátek
nebo oddílové triko

s sebou
nějaké dobroty
spacák, věci na ivančenu

možné přespání v Březinách a v sobotu odjezd na Ivančenu

DALŠÍ PLÁNOVANÉ AKCE:

5.5.2017 oddílovka, **12.5.2017** oddílovka, **13.5.** Boj družin v Půchově,
19.5.2017 oddílovka, **26.5.** oddílovka, **27.5.2017** sjezd Bystřičky
Plán oddílových akcí se v průběhu roku aktualizuje!

Na vzniku **ŠESTÁKU číslo 135** se podíleli: Dita, Mája, Hynek, Marťa, Myš (foto), Martin (foto),
Lila, Miris, Paf a Dazul. Toto číslo ŠESTÁKA je určeno pro :

Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít na www.oldskauti.cz (sekce ŠESTÁK).